

تو دختر « کرمانی» و من بچه « کابل»

زیبا و چه تناز بود؛ مرغوله کاکل
قد سرو صنوبر سخنت گل دهننت مل
زلفان سیاه ات به دلم رخنه نموده
تا چند ز هجر تو کنم صبر و تحمل
ای رهن دل؛ راحت جان؛ ماه خرامان
شادم که شبی آبی تو از بهر تناول
با مستی و شادابی و باشور جوانی
با پودر و با ریمل و با مشک و قرنفل
چون است که آبی ببرم کام بگیرم؟
عمرت گذران است مکن هیچ تغافل
نامت به زبان خوانم و مالم به « گلاره »
با من مکن ای سرو روان هیچ تجاهل
خواهم ز لبت شهد شکر قند ستانم
بر بند دوچشمان و نگر نیک تفال
تا کام دلم حاصل سی روزه بگیرد
عیدی بکنم امشب و شبهای تسلسل
آن ماه دلارای « وفا » دار تو هستی
تو دختر « کرمانی» و من بچه « کابل»

سروده عبدالله وفا نورستانی

5.05.99

بخارست